

Men det, jeg gerne vil spørge fru Elisabeth Arnold om, er i forhold til Niceforhandlingerne. Det er således, at Europa-Kommissionen har fremsat et forslag, som vil formalisere Østrigs-sanktionerne og mulighederne for at lave Østrigs-sanktioner fremover, og det forslag, der ligger, er i meget vid udstrækning, at man stadig væk kan lave sanktioner, uden at der i virkeligheden er begået handlinger, som overtræder menneskerettigheder.

Derfor bliver jeg nødt til at spørge fru Elisabeth Arnold, som jo, dengang man lavede Østrigs-sanktionerne, udtrykte skepsis over for dem, om hun er tilhænger af det forslag, der er fremsat, eller om hun sammen med os andre vil prøve at modarbejde det, så det ikke bliver en del af en kommende traktats artikel 7.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

I første omgang vil jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at det er rigtigt, at Det Radikale Venstre ikke kryber i et musehul på grund af nej et torsdags. Vi opfatter nej et som det, det er: et nej til den fælles mønt.

Vi mener, det er vigtigt, at der er et politisk parti i Danmark, som bekender sig til den europæiske idé, som bekender sig til det europæiske samarbejde, og som går fuldt og helt ind for det og siger: Vi mener, det er den rigtige vej for Danmark at være med i det europæiske samarbejde. Det vil vi ikke give afkald på at mene. Vi mener faktisk, at det er vigtigt, at der er nogle, der går frem og siger: Sådan mener vi, det skal være. Blandt de 47 pct., der stemte ja, er jeg sikker på, at der var temmelig mange radikale. Så at vi har en opbakning på 47 pct. synes jeg egentlig er helt pænt.

Så spørger hr. Thulesen Dahl om forslaget. Jeg har set en nusset telefax af et eller andet forslag om, at man skulle lave en overvågningsmekanisme. Det forslag er vi ikke tilhængere af. Jeg har ikke set andet end de der 7-8 linjer, der handlede om det, men det er selvfølgelig et hovsaforslag, som er bragt ind meget sent i debatten, og som jeg ikke kan se kan bruges til noget som helst. Men debatten om, hvordan man sikrer demokratiet og sikrer en respekt for menneskerettigheder i alle medlemslandene, slipper vi ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu skal jeg jo ikke kunne sige, hvordan de fax'er, som fru Elisabeth Arnold modtager, er. De er åbenbart nussede. Jeg har et bedre eksemplar, og det skal jeg da gerne servicere fru Elisabeth Arnold med, hvis det gør det lidt mere klart at læse.

Men jeg er da glad for meldingen om, at fru Elisabeth Arnold vil være modstander af det forslag, og så håber jeg selvfølgelig, at det den her gang lykkes fru Elisabeth Arnold at få indflydelse på regeringens politik på sådan et område. Det lykkedes jo ikke i forbindelse med Østrigs-sanktionerne, hvor fru Elisabeth Arnold jo åbenbart var uenig i den linje, regeringen førte. Nu håber jeg, at lydigheden i regeringen er lidt større. Jeg kan da se, at statsministeren jo er kommet til stede i salen igen og så også har hørt den her meningsudveksling i hvert fald i forhold til det her, og det synes jeg da er befriende.

Det er jo ikke helt ligegyldigt, at et regeringsparti, af to regeringspartier, dagen efter folkeafstemningen, hvor det altså blev et nej, gør det klart, at man nu vil bruge det her nej til at forstærke sin europapolitik, til virkelig at gå ud energisk og kæmpe for europatankgangen. Altså, det er jo virkelig et signal, der siger lidt om også Det Radikale Venstres forhold til dets egne landsmøder, hvor man kan vedtage både det ene og det andet, og man er fuldstændig fløjtende ligeglad med det herinde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu var hr. Kristian Thulesen Dahl så dristig at nævne det radikale landsmøde, men lige præcis derfor kan vi gå ud som stærke og oprigtige og engagerede europæere.

I 1999 havde vi en landsmødebeslutning, der ønskede den Økonomiske- og Monetære Unions tredje fase sat til afstemning eller vores forbehold afskaffet. Det var 78 pct. af de delegerede, der ønskede det, eller var det kun 77 pct., det kan jeg ikke huske, og i år, i år 2000, havde vi på vores landsmøde den tilsvarende opfordring, og der var det 80 pct. af vores landsmøde, der ønskede det.

Så vi har ingen reservationer i forhold til vores landsmødebeslutninger og vores bagland.